

sende, at jeg som Medlem af det daværende Toldudvalg refererer en ganske modsat Udtalelse, som altsaa er sket i alle Udvalgsmedlemmers Overværelse, og som jeg selv foranledigede, idet jeg spurgte den daværende Finansminister, om han, naar vi gik ind paa det af ham stillede Forslag, havde nogen Udsigt til at gennemføre det i Folketinget, og dertil svarede han: Jeg har ikke Forhandlinger med nogen, ved altsaa intet andet, end hvad de Herrer selv vide. Dertil bemærkede jeg, og de mest liberale Medlemmer, som kunde være tilbøjelige til at gaa betydelig videre i Indrømmelser — da vi kom til vor private Forhandling bagefter — at saa vilde vi ikke ødelægge hele Landstingets Stilling til Toldbehandlingen ved at stemme for Forslag, om hvilke vi vidste, at de ikke kunde blive gennemførte. Det vilde kun skade enhver fremtidig Toldbehandling og de Anskuelser, der hidtil havde været hævdede fra Landstingets Side.

J. Pedersen: Som Medlem af det andet Ting havde jeg for en Snes Aar siden en Nabo, der havde maattet kæmpe haardt og længe for at vinde det eftertragede Mandat til Folketinget, og da det endelig lykkedes ham at faa Flertal paa Valgdagen, vare hans Venner meget glade, og da han, som det sig hør og bør, traadte frem for at takke de ærede Vælgere for Valget, vare de saa opsatte paa at komme til at give denne Glæde til Kende, give den Luft i et Hurra, at de havde ondt ved at vente, til han var færdig med sin Tale. Det gav sig bl. a. Udslag deri, at en Vælger raabte op til ham og sagde: Er du snart færdig, Niels, skal vi saa raabe? Jeg kom til at tænke paa dette i den Uge, der er gaaet under de mange grundige og ikke altid lige kortfattede Foredrag om Skatte-lovene. Jeg har været fristet til at sige: Er du snart færdig, at vi kunne komme til at stemme, thi det er dog det, som Interessen nu knytter sig til. Nu have vi i Dag haft Lejlighed til at raabe. Vi have haft Lejlighed til at aflægge vor skattepolitiske Bekendelse, om jeg saa maa sige, og jeg tror, at den saglige Debat om de nu foreliggende Love herefter vil have forsvindende ringe Interesse. Noget andet er det, naar der kommer politiske Momenter ind. Konsekvensen heraf burde naturligvis være, at jeg tav stille, da jeg ikke vil holde nogen storpolitisk Tale. Men vi Mennesker ere jo alle udsatte for Fristelser, deriblandt ogsaa Fristelsen til at tale, naar man, ofte

maaske i 99 af 100 Tilfælde, gjorde bedre i at tie stille.

Jeg vil da sige om disse Skattelove i det hele, at det vilde naturligvis være fejl at vente sig en Skattereform, der medfører nogen større eller varig Nedgang af Statsindtægterne. Vor finansielle Stilling er jo ikke særlig glimrende, i hvert Fald er der ikke Overflod i Kassen, og det vilde være forfængeligt at tro, at vi i Fremtiden skulde slippe med mindre Udgifter, end dem vi have haft i de senere Aar. Tværtimod, Udgifterne ville vokse, der ligger mange store Opgaver for, som vente paa deres Løsning, og de ville kræve Penge, mange Penge. Selv om vi sagde som en bekendt Stormand: „Nu ville vi alle spare“, saa hjalp det ikke noget, thi vi spare blot ikke alligevel. Jeg kan heller ikke sige, at det egentlig imponerer mig saa meget, naar den ærede Finansminister lover os, at han vil gaa til en udækket Nedgang af Statsindtægterne af 2¼ Mill. Kr., eller naar Skattekommissionen og i Tilslutning dertil Folketinget lover at gaa noget videre; thi jeg er overbevist om, at hverken den ærede Minister eller Skattekommissionen eller Folketinget er i Tvivl om, at det Hul, som maaske i Øjeblikket vil fremkomme ved Nedsættelse, meget hurtig vil blive fyldt, og at Staten ikke vil komme til at mangle Indtægter. Det, der altsaa kan være Tale om, er en Skatteomlægning, og en saadan kan jo ogsaa være meget anbefalelsesværdig, naar den gaar i den rigtige Retning, naar den tilstræber større Retfærdighed, naar den søger at lette Byrderne der, hvor de trykke mest, og lægge dem, delvist i alt Fald, over paa Skuldre, som bedre kunne bære dem. Og det er jo det, der tilstræbes ved de Skattelovforslag, der her foreligge. Der er sagt om dem, at de nærme sig Idealet af en Skattereform. Der er nok ogsaa sagt, at man vanskeligt kunde tænke sig dem bedre. Jeg tilstaa, at jeg ikke deler denne Opfattelse. Jeg mener, at disse Skattelove meget vel kunde være bedre, men de have det gode Formaal, dels at komme Kommunerne til Hjælp og dels at komme Landbrugerne til Hjælp. At det første er rigtigt, derom have vi jo alle været enige, og at det sidste er rigtigt, det synes der efterhaanden at blive almindelig Enighed om.

Nu vil jeg gerne tilstaa for mit Vedkommende, at jeg tror, at den økonomiske Fordel for Landbrugerne af den Reform, vi arbejde paa, bliver noget overvurderet. Naar jeg hørte min ærede Kollega fra 6te